

HRŮZA V DOMĚ NA KOPCI

Dlouho očekávaný
návrat do světa
kultovního románu
Shirley Jackson
Dům na kopci

Horor

ELIZABETH HAND

přeložila Šárka Králíková

**HRŮZA
v DOMĚ
NA KOPCI**

*Na památku Petera Strauba,
milovaného přítele a neúnavného průvodce temnotou.*

Copyright © 2023 by Elizabeth Hand
and Laurence Jackson Hyman for the children of Shirley Jackson

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2026
Cover © David Litman, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7437-1 (pdf)

HRŮZA v DOMĚ NA KOPCI

ELIZABETH HAND

přeložila Šárka Králíková

FØBØS

Tato naše každodenní všednost – se svými cihlami, ulicemi, lesy, kopci a vodami – možná obsahuje roztodivné a snad i děsivé trhliny.

Walter de la Mare

PROLOG

Většina domů spí a téměř všechny sní: o požárech a oslavách, o narozeních a zkřivených podlahách, o zvuku dětských kroků a popraskaných fasádách, o nemocných domácích mazlíčcích a olupujících se omítkách, o pohřbech a svatbách a o oknech, která již nezadrží déšť ani sníh, ale potutelně je vpouštějí dál, když doma není nikdo, kdo by si toho mohl všimnout.

Dům na kopci nespí ani nesní. Ten dům, obklopený přerostlými zahradami a rozsáhlými lesy, utopený v dlouhých stínech hor a starověkých dubů, pozoruje. Vyčkává.

KAPITOLA PRVNÍ

Z našeho airbnb jsem odešla, právě když slunce vykouklo nad vrcholky nedalekých hor a jeho zlatavé světlo zalilo širokou hladinu řeky ubíhající podél městečka. Nisa byla stále stulená do klubíčka v posteli, zhluboka oddechovala a tmavé kudrny se jí přilepily k tváři. Odhrnula jsem je stranou, ale ona se ani nepohnula. Nisa spala jako dítě. Na rozdíl ode mne ji netrápily noční můry ani nespavost. Probudí se asi až za hodinu nebo dvě. Možná i později. Nejspíš.

Dala jsem jí pusu na tvář a vdechla její vůni – šerifkovofréziový parfém smíšený s mým vlastním Jasmine et Cigarette, jedním z mála luxusů, jež jsem si dovolila – a pohládila ji po holém rameni. Lákalo mě vlézt si zpátky k ní do postele, ale taky jsem cítila neobvyklý neklid, neodbytné nutkání, že bych měla být někde jinde. Nedávalo to smysl – v okolí jsme znaly jen Theresu a Giorgia a ti budou pracovat ve svých domácích kancelářích s výhledem na řeku.

Znovu jsem Nisu políbila: kdyby se probudila, brala bych to jako znamení, že tu mám zůstat. Jenže ona se neprobudila.

Na kus papíru jsem naškrábala vzkaz – Nisa si často zapomínala vypínat na noc upozornění, a kdybych ji probudila textovkou, celé dopoledne by byla nevlá.

Jedu se projet, vrátím se s nákupem. Miluju tě.

Hnaná nevysvětlitelným očekáváním jsem se rychle oblékla. Možná to bylo tím, že jsem byla na novém místě a že jsem konečně, po tak dlouhé době, unikla z New York City.

Předchozí večer jsme v našem bytě vypily láhev šampaňského a ještě předtím jsme si daly pivo a pár panáků dvanáctileté Jury

v baru, který nám doporučila Theresa jako ten nejlepší v téhle části státu New York. I to airbnb bylo Theresiným nápadem. Před lety si tu s manželem Giorgiem pořídili druhý dům a potom, během pandemie, opustili svůj byt v Queensu a přestěhovali se sem natrvalo. Od té doby mě, Nisu i ostatní své přátele ve městě neustále přemlouvali, abychom je navštívili.

„Vážně, Holly, zamiluješ si to tady,“ naléhala na mě předchozí noc Theresa. „Měly jste to udělat už před lety, to víš, ne?“

„Jasně,“ utrousila Nisa. Domnívala se, že Theresa a Giorgio se tu můžou ukousat nudou, což nejspíš byla pravda. Do New Yorku jezdili přinejmenším jednou nebo dvakrát za měsíc, a protože svůj krásný slunný byt se dvěma ložnicemi v Sunnyside pronajali a krátkodobé podnájemy pro ně byly příliš drahé, pokaždé přespávali u někoho na gauči. „A já měla mít otce, po kterém bych zdědila milion dolarů, až by se zřítíl se svým ultralightem na Torrey Pines. Proč mě to jen nenapadlo?“ Nisa se plácla do čela. Theresa se smutně usmála, pokrčila rameny a objednala nám všem další rundu. Se svým otcem si vůbec nerozuměli a ani spolu nemluvili, takže to dědictví bylo překvapivým darem, o který se ráda dělila.

Theresa však měla pravdu. Opravdu to tu bylo krásné. Cesta sem byla dlouhá a klikatila se podél řeky. Nekonečné město postupně přecházelo v satelitní sídliště, sady a pastviny přestavěné na solární elektrárny či ošklivá hranatá skladiště a ošuntělá městečka u řeky, otrávená brownfieldy a desetiletými chudoby. S Nisou jsme minuly spoustu cedulí NA PRODEJ umístěných před domy, které vypadaly tak zchátrale, že si nezasloužily nic než kompletní demolici. A i pak by člověk musel očistit samotnou půdu nasáklou jedy z intenzivního zemědělství a továren, které zavřely před více než polovinou století.

Po několika hodinách dlouhé jízdy jsme však byly odměněny vyšperkovanými vesničkami, jako je tahle. Malými osadami, které už dávno zabýdleli samozvaní umělci a řemeslníci, tedy ve skutečnosti jen lidé dost bohatí na to, aby mohli utéct z města a říkat si, jakkoli se jim zamane. Sládcí samouci, návrháři látek, umělečtí skláři specializující se na zakázkové bongy a konvičky.

Psí chiropraktici. Zedníci, kteří jsou ochotní zbourat staletý starý kamenný komín, očíslovat každý kámen a poté ho celý kus po kusu znovu postavit v sousedním pokoji. Bylinkáři, kteří destilují vzácné likéry z echinacey a kostivalu, nebo vyrábějí sirup z borového jehličí, případně řemeslníci, již lidem tkají spleť prsteny a brože z jejich vlastních vlasů a za každý si účtují tolik, kolik jsem si jako učitelka vydělala za měsíc. Když se mi hodně dařilo.

Snažila jsem se na to nemyslet, zatímco jsem svou starou Toyotou Camry pomalu projížděla po Main Street a natahovala krk, abych viděla, jestli už je otevřeno v kavárně. Včera jsme si s Nisou povídaly s majitelem, který je také z Queens. Strávil tu zatím jen šest měsíců, ale řekl nám, že když ráno otevírá, po každé tam už stojí fronta.

Očividně se stále řídil pracovní dobou z města – bylo šest ráno a pořád měl zavřeno. Ovšem parkoviště před podnikem Cup and Saucer na okraji města bylo plné, po celé ploše popraskaného asfaltu postávaly pick-upy a SUV. Zastavila jsem vedle nákladáku, vystoupila a prošla kolem tří chlápků, kteří si povídali u dveří.

„Brý ráno,“ pozdravil jeden z nich. Zachytil můj pohled a díval se mi do očí tak dlouho, až jsem měla pocit, že se musím usmát, přestože on to neudělal.

Vzala jsem si kávu s sebou se spoustou smetany a prohlížela si donuty vyskládané na pultu. Rozhodla jsem se počkat a na zpáteční cestě koupit pár croissantů v kavárně. Byly dvakrát tak drahé, ale Nisa neměla donuty ráda. Jaká škoda, tyhle byly domácí a poctivé, smažené na sádle.

Zamířila jsem zpět do auta a pár minut jen seděla, usrkávala kávu a dumala nad tím, co si počnu se svou neutišitelnou energií. Nechtěla jsem se vrátit a probudit Nisu, ne bez croissantů a latté. V uplynulých dvou dnech už jsme ale prochodily celou vesnici. Vzpomněla jsem si, že nám Theresa a Giorgio doporučili spoustu dalších zazobaných městeček v okolí.

„Jenom se neobtěžujte s Hillsdalem.“ Giorgio mávl prsty, jako by Hillsdale byl dotěrný komár. „To je skládka.“

Theresa přikývla. „Zřejmě tam mají nějaký problém s pitnou vodou nebo tak něco. Celou tu dobu, co sem jezdíme, jsou tam všichni deprimovaní. Jeden by si myslel, že budou mít radost, když si zvýší příjmy, ale oni vážně nenávidí cizí lidi.“

To mi připadalo divné – jediné malé městečko, které zůstalo v dezolátním stavu, přestože všechna v okolí těžila z realitního boomu. Také to naznačovalo, že bychom si tam s Nisou někdy mohly dovolit dům k rekonstrukci. Kdyby mě Hillsdale zaujal, mohly bychom se tam později jet podívat společně. Dopila jsem kávu, stáhla okénko a vyjela z města. Neobtěžovala jsem se otévat si v telefonu navigaci. Byla tu vlastně jen silnice Route 9K a po té jsem právě jela.

Vzduch byl prosycený omamnou vůní časného podzimu: zlatobýl, ostrice a první spadané listí, smíchané s oděrem rybiny a bláta z řeky. Když jsem měla před sebou jen dlouhou silnici, moje mysl se začala toulat. Někteří lidé nenávidí konec léta, ale já ho vždycky milovala, stejně jako jsem v dětství vždycky milovala začátek školního roku.

To se změnilo, když jsem nastoupila do soukromé školy v Queensu. Tu práci jsem dostala náhodou skoro před dvěma desetiletími a nikdy se ji nenaučila milovat. Neměla jsem žádný pedagogický titul ani osvědčení, ale to jsem na práci v soukromé škole nepotřebovala. Přinejmenším ne v té, která zaměstnávala mě. Plat nebyl skvělý, ale ani příšerný, a škola pokrývala polovinu mého zdravotního pojištění. Celá léta jsem si namlouvala, že je to jen dočasné a že si brzy zase najdu práci v divadle.

Jenže se to nikdy nestalo. Když jsem si postěžovala, Nisa podotkla, že mám štěstí, že mám práci, která se alespoň vzdáleně týká mých zájmů. Kdo by chtěl zaměstnávat neúspěšného dramatika? Učila jsem angličtinu a postupem času alespoň do výuky osmé třídy dokázala zahrnout nějaké hry, počínaje hodně osekávanými verzemi Shakespeara – *Macbetha*, *Snu noci svatojánské*, *Večera tříkrálového*, a dokonce i *Hamleta*.

Studenti při hodinách nahlas předčítali scénáře, které jsem upravila, a občas je i hráli v malé tělocvičně pro publikum složené z rodičů, sourozenců a několika učitelů, které jsem přemluvila,

aby se zúčastnili, přičemž se kolem nich vznášely vůně Axe, kolínské od Victoria's Secret a ovocného lesku na rty tak hutné, až se zdálo, jako by tam explodovala drogerie. Bylo to světelné roky daleko od toho, co jsem se svým životem chtěla dělat, když jsem na prestižní škole dramaturgie získala bakalářský titul.

A přesto ta odpoledne se studenty občas zmírňovala mé zoufalství. Když jsem s nimi opakovala repliky, dívala se, jak postupně získávají sebevědomí, a pak byla svědkem toho kouzla, které vždy přijde, když si herci konečně obléknou kostýmy, nalíčí se a s úžasem se navzájem prohlížejí, protože si uvědomí, že se stali někým jiným, něčím novým, úžasným a zvláštním. Těch několik hodin jsem si dokázala představovat, že ještě není pozdě a že i já bych se mohla změnit.

Když se potěšení rodiče dozvěděli o mém vzdělání, pokaždé se mě ptali, proč jsem dětem nenapsala nějakou vlastní hru. Já se vždy zdvořile vymluvila. Děsila jsem se toho, že by mou práci někdo hrál na scéně, i kdyby to byly jen děti. Věděla jsem, že jsem kvůli tomu nepřístupná a nedaří se mi navázat opravdové vztahy s kolegy. Raději jsem však zůstávala v kontaktu s několika blízkými přáteli od divadla. A i když jsem po tom obrovském fiasku před lety nenechala hrát ani jedno své dílo, stále jsem psala. V poslední době jsem se dokonce začala hlásit na granty a oslovovala různé asociace.

Nise jsem o tom neřekla. Vždyť jsem v posledních letech obdržela jen desítky zamítavých dopisů.

Částečně za tím byla moje pověřčivost – nechtěla jsem si možný úspěch zakříknout. A z velké části to bylo tím, že Nisi na kariéra se rozjížděla. Jako zpěvačka a textařka vždycky měla malou, ale zarytou skupinu fanoušků. Když polevila pandemie, začala se hlásit i na herecké konkurzy. Ještě nikdo jí roli nedal, ale párkrát jí zavolali zpátky. Samozřejmě jsem chtěla, aby moje přítelkyně uspěla, jenže jsem chtěla být úspěšná taky.

A teď se konečně zdálo, že se mi to podařilo. Na začátku léta jsem obdržela grant na novou hru: první známka naděje za celá desetiletí. Měla jsem pocit, že se věci konečně změní. Dostala jsem deset tisíc dolarů, které jsem mohla využít jakýmkoli

způsobem, který mi pomůže s tvorbou. Okamžitě jsem zažádala o uvolnění z podzimního semestru. Nebylo to dost peněz, abych mohla s prací seknout (kéž by!), ale dalo mi to pár měsíců svobody.

To léto jsme si s Nisou báječně užily, oslavovaly jsme moje štěstí s přáteli a vyvrcholením byl prodloužený víkend na severu a tenhle krásný výlet. Po všech těch letech učení mi podzim zase připadal jako příležitost – šance být někým jiným, než kým jsem byla před pouhými několika týdny. Změna v postoji i šatníku. Nové boty, nová kariéra. Když jsem byla mimo město a jela podél řeky na sever, měla jsem dojem, že se brzy stane něco báječného. Možná jsem si stále ještě mohla dovolit snít, představovat si život, který by odpovídal tomu, jaký jsem si před dvaceti lety přála, než všechno vykolejila smrt Macy-Lee Bartonové.

KAPITOLA DRUHÁ

A tak jsem tu na začátku září – ještě před podzimní sezónou, ale už po letních davech – bezcílně jela na sever. Majitelé letních domů byli ještě ve městě a zotavovali se po oslavách svátku práce a jejich děti se ještě nevrátily do školy. Cestou do Hillsdaleu jsem nepotkala mnoho jiných aut. Pár pick-upů uhánělo za prací a minula jsem několik elektrických aut se značkami z jiných států.

Ranní slunce ozařovalo řeku a zapalovalo okna vyvýšených rančů proměněných na moderní vyšperkované domy a nového sídla v tudorovském stylu na skromném pozemku, kde se v holé zemině ještě rýsoval obrys dvojitého mobilheimu. Za bezpečnostními branami na bývalé zemědělské půdě vyrostly drahé čtvrti. Povšimla jsem si cedule na sad se samosběrem a napadlo mě, že sem později budu muset vzít Nisu. Nisa milovala koláče z čerstvého ovoce.

Jela jsem dál a zpomalila, jen když se snížila maximální povolená rychlost. Ohnutá cedule trčela do silnice jako palec stopaře.

VJÍŽDÍTE DO HILLSDALEU

Povrch silnice se okamžitě proměnil v tankodrom. Před vyhořelou benzinkou stála cedule s nápisem BEZOLOVNATÝ BENZIN 0,99 \$. Minula jsem zabeđený obchod „Vše za dolar“, na jehož prázdném parkovišti se leskly střepy rozbitého skla. Když ve městě zavře i dolarový obchod, je jasné, že už se ocitlo opravdu na dně.

V Hillsdaleu se nenacházely žádné chodníky. Přízemní domy se schůdky z betonových bloků a s prožraným dřevěným obložním se hrbily pár metrů od silnice, od které byly oddělené kusy

nahnědlé trávy. Děti se šouraly do školy, hlavy skloněné nad telefony. Na jednom místě jsem musela zastavit a zatroubit na vyhublého šedého vořecha, který se rozvaloval uprostřed silnice a okusoval si přední nohu. Ten pes se nepohnul, dokonce ani nezvedl hlavu, když jsem ho opatrně objížděla.

Giorgio a Theresa měli pravdu: Hillsdale byl totální díra. Představa, že s croissanty vklouznu zpět k Nise do postele, byla čím dál lákavější. Marně jsem hledala nějaké místo, kde bych se mohla otočit, aniž bych někomu vjela na pozemek.

Za dalším blokem se ale okolí zlepšilo. Dojela jsem do toho, co tu zřejmě považovali za centrum. Žádné boční ulice, ale byl tu alespoň chodník a také pár obchodů, z nichž některé vypadaly otevřeně. Bufet, realitní makléřství, secondhand a špinavá večerka, která prodávala lístky do loterie a cigarety.

O kousek dál stál na rohu kostel, kterému chyběla věžička. Přímo před ním byla umístěná cedule.

NENÁVIDÍM TENHLE KOTEL
SATAN

Zamračila jsem se a pak si uvědomila, že jedno písmeno chybí. „NENÁVIDÍM TENHLE KOSTEL. SATAN.“

Zasmála jsem se. Nise by se to líbilo. Ale pak jsem si znovu připomněla Macy-Lee Bartonovou s jejími řečmi o přízracích a démonických dětech a ucítila bodnutí neklidu. *Měla bych se vrátit*, pomyslela jsem si. V Hillsdaleu nemohlo být nic, co by stálo za vidění, a do téhle temné díry jsem už znovu spadnout nechtěla.

Přesto jsem se nevrátila. Trochu se mi motala hlava – přece jen jsem si v Cup and Saucer měla dát jeden ten donut –, ale taky jsem se cítila podivně neukotvená, jako otáčející se střelka kompasu, která marně hledá sever. Zvedla jsem nohu z plynu a nechala auto chvíli jet na volnoběh – čekala jsem, kam mě zaveze.

Naproti kostelu stála další benzinka, jejíž moderní stojany ostře kontrastovaly se zchátralým obchůdkem. Hned za ní se doleva stáčela prašná cesta. Pohlédla jsem na svůj mobil. Z našeho airbnb jsem odjela teprve před půlhodinou. Nina nenapsala

ani nezavolala. Bude spát ještě další hodinu a půl, pokud ji ne-
probudím.

Mrkla jsem do zpětného zrcátka a neviděla žádná další auta. Ani ten pitomý čokl se nepohnul. Route 9K přede mnou byla až na prach a suché listí rozvířené mírným vánkem prázdná. Nalevo se prašná cesta klikatila do prudkého svahu porostlého břízami. Její povrch byl posetý žlutým listím, dokud nezahnula a nezmizela mi z očí.

Co leželo za tou zatáčkou? Hledala jsem nějakou ceduli, ale žádnou jsem nenašla. Ta podivná neukotvenost se vytratila a znovu jsem ucítila to dřívější očekávání. Přesně v tu chvíli mezi mraky vykouklo slunce, takže se ta prašná cesta rozzářila zlatými a bronzovými tóny. Pohlédla jsem na palubní desku – paliva mám dost – a sjela z Route 9K.

KAPITOLA TŘETÍ

Byla to spíš klikatá horská cesta než pořádná silnice, sotva dost široká pro jedno auto a s tak úzkými a hlubokými vyježděnými kolejemi, až vypadaly jako od kočárů tažených koňmi, ne od aut. Větvičky škrábaly do boků mého camry a musela jsem objíždět velké balvany odhalené přívalovými dešti. Starý les, neudržovaná cesta – nezdálo se, že tam nahoře někdo bydlí.

Mýlila jsem se. Po několika kilometrech cesta nečekaně zatočila tak ostře, až jsem málem ztratila kontrolu nad řízením. Potom se rozšířila. Napravo byl les vykácený a terén uměle zarovnaný. Mezi zapleveleným podrostem posetým trsy hobyšky, zlatobýlu, fialových aster a divoké mrkve stál jediný úzký mobilheim. Kolem potlučeného subaru se ochrannitelsky tyčily břízy a kudrlinky jejich kůry se navršily u kol přívěsu jako staré noviny. Zpod subaru něco vyskočilo – nejdřív jsem si myslela, že to je kočka.

Zpomalila jsem – bála jsem se, aby nepřeběhla přes cestu –, a pak si uvědomila, že to není kočka, ale obrovský králík. Na obyčejného východoamerického králíka mi připadal příliš velký. Byl dokonce větší než zajíc měnivý, kterého jsem jednou zahlédla při lyžování ve Vermontu. Nebyl to ale zajíc měnivý – nebyl hnědý ani bílý, ale leskle černý, s dlouhýma ušima tak špičatýma, až připomínaly zahradnické nůžky. Oči měl měděné. Několik vteřin jsme na sebe jen zírali a pak odběhl do lesa. Znovu jsem vyjela dál, ale uvědomila si, že mě někdo pozoruje.

Před přívěsem stála žena. Neviděla jsem ji vyjít ze dveří – určitě přišla zezadu. Muselo jí být kolem šedesátky, její dlouhé popelavě hnědé vlasy byly protkané šedí. Měla pevnou postavu

a ošlehanou kůži, jakou získáte, jen když strávíte celý život venku. Na sobě měla obnošené džíny a přehnaně velkou kostkovanou flanelovou košili schovanou pod tmavě modrou mikinou.

Pozvedla jsem na pozdrav prst a váhavě se usmála. Ta žena také otevřela ústa, ale jen na mě vycenila zuby jako pes. Zvedla ruku, v níž držela nůž s dlouhou čepelí. Nebyl to kuchyňský nůž, ale lovecký. Bez jediného zvuku vyběhla směrem k mému autu, oči vykulené zuřivostí.

Šokovaně jsem dupla na plyn a auto poskočilo kupředu. *Co to má, ksakru, být?* Prohnala jsem se další ostrou zatáčkou a jednu děsivou chvíli se bála, že narazím do stromu. Pak jsem to ale vybrala a jela dál, moje camry poskakovalo mezi balvany a dírami. Mýtina se nakonec ztratila ve zpětném zrcátku, ale přesto jsem ještě zahlédla tu ženu, která stála na silnici se zkrivenou tváří a pokřikovala něco, co jsem neslyšela.

„Ježíši,“ zašeptala jsem. Místní vážně neměli rádi cizí lidi.

Když už jsem byla v bezpečné vzdálenosti, přestože stále otřesená, zahlédla jsem v křoví pohyb. Znovu jsem zpomalila a vyhlédla z bočního okénka. V podrostu se krčil další černý králík. Nebo to byl ten samý? Nemohla jsem si tím být jistá, ale jak na mě zíral, zvedl se na zadní tlapky. A pak se zvedal stále dál. Jeho tělo se prodlužovalo čím dál víc a bylo stále tenčí, jako by nebyl z masa, srsti a kostí. Natáhl se tak moc, až jsem měla dojem, že by mohl prasknout jako příliš roztažená modelína. Kdyby stál vedle mě, konečky jeho uší by mi sahaly až pod bradu. Chvilí se na mě díval nemrkajícima očima barvy nové pence a pak skočil zpět do lesa.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když v knize, filmu nebo na obraze narazíte na něco velice neobvyklého nebo očividně nepravděpodobného, víte, že to něco znamená. Je to symbol. Náповěda. Varování.

Jenže ve skutečném světě to tak vždycky nefunguje. Zírala jsem do lesa a snažila se to zvíře ještě jednou zhlédnout. Králík, zajíc – ať už to bylo cokoli, zmizelo to. Zhluboka jsem se nadechla. To nepřirozené natahování, které jsem viděla, nebo si myslela, že ho vidím, muselo být nějakým optickým klamem. Zrovna v tu chvíli všechno vypadalo klidné, vánek mi čechral vlasy a sluneční paprsky šikmo pronikaly mezi větvemi jehličnanů.

Pohlédla jsem na svůj mobil. Svítila na něm jedna čárka signálu, takže to bylo v pořádku. Žádná zpráva od Nisy. Od chvíle, kdy jsem ji nechala spát v našem airbnb, uplynulo pouhých pětáctýřicet minut. To mi připadalo šílené, ale hodiny přesto hlásaly 6:47.

I tak už bych se ale měla vrátit zpátky. Než dojedu do městečka, kavárna už bude otevřená. Jenže tam nebylo dost místa, abych se mohla otočit, aniž bych narazila do stromu. A nechtělo se mi couvat po neznámé strmé cestě. Ani nemluvě o té ozbrojené ženě, která pode mnou stála na stráží. Ne, díky. Otevřela jsem si mapy, abych se podívala, kam ta cesta vede.

Aplikace se nechtěla načíst. Po chvíli jsem prostě vyjela dál, ploužila se rychlostí deset kilometrů za hodinu a přitom zírala na displej v ruce. Rozhodla jsem se, že pojedu dál a budu doufat, že mě silnice na opačné straně téhle hory nebo kopce, nebo co to je, zavede zase dolů.

Když jsem odbočovala nahoru, nezapnula jsem si v autě počítadlo kilometrů, ale hádala jsem, že nemůžu být víc než osm kilometrů od hlavní silnice. I když mi ta cesta tedy připadala delší. To ráno bylo všechno pokřivené – vzdálenost, čas, dokonce i sluneční světlo, které teď vypadalo spíš jako při západu než při svítání – nepřerušované rudé mihotání probleskující mezi větvemi staletých stromů.

Vjezd se přede mnou objevil tak náhle, až jsem málem nestihla zabrzdit. Masivní dvojité kované brána zasazená do kamenné zdi. Ta nebyla dobře udržovaná: kdysi bílý nátěr vybledl do lišejníkové zelené a byl částečně zakrytý révovím. Oranžové bobule jesence na pozadí kamene zářily jako řeřavé uhlíky. Brána byla otevřená a na jednom jejím křídle visel těžký řetěz. Stejně jako u odbočky ani zde nebyla žádná cedule. Spadané listí se navršilo u paty sloupů – letošní listí, ne černý kompost z loňského roku.

Takže tu možná někdo přece jen bydlí? Třeba je ta žena dole něco jako správkyně?

Rozhlédla jsem se kolem, jestli někde není cedule ZÁKAZ VSTUPU nebo nějaké kamery či tak něco. Nic jsem nenašla. To ovšem neznamenalo, že na to místo nikdo nedohlíží. Přinejmenším ta žena dole viděla, že sem jedu.

Ale nepronásledovala mě. A nezdálo se, že by zavolala policii, aspoň tedy zatím. Ještě minutu jsem seděla v autě a čekala, jestli po příjezdové cestě někdo nepřijde.

K čertu s tím, pomyslela jsem si a projela otevřenou branou.

KAPITOLA PÁTÁ

Příjezdová cesta se vinula mezi duby a statnými smrky, mezi nimiž tu a tam rostlo neprostupné houští rododendronů. Nevěděla jsem, že rododendrony mohou být tak velké – vysoké jako dům se sukovitými kmínky a propletenými větvemi podobnými krysím ocasům. Jednou jsem měla pocit, že jsem ve stínu pod stromy zahlédla něco bledého, útržek novin, igelitovou tašku, nebo snad obličej. Ale když jsem zpomalila, ztratilo se mi to v listoví.

Mělo mi to připadat hrozné, ale přesto jsem cítila prapodivné, skoro perverzní nadšení, jaké jsem prožívala, když jsem si sedla k laptopu, abych psala. *Něco se stane. Něco probudím.*

Od přívěsu té rozzzlobené ženy jsem neustále stoupala. Koruny stromů se nyní rozestoupily a odhalily širokou bledě modrou oblohu – narudlý západ slunce z ní již zcela vymizel. Stáhla jsem okénko a vdechla vůni usychajících listů, rozdrčených žaludů a hlíny, která ještě nebyla zamrzlá, ale už tak studená, že skrývala svá tajemství: tajemství, o něž se podělí jen s těmi správnými lidmi, a to až na jaře.

Něco se stane...

Vylekala mě ozvěna ženského hlasu. Podívala jsem se na vlastní obličej ve zrcátku. Nisa mi řekla, že občas mluvím ze spaní. Promluvila jsem snad nahlas?

Samozřejmě, že ne. To bych přece poznala.

Krom toho, všichni spisovatelé mluví sami se sebou. Obzvláště dramatici. Je to profesionální deformace. V hlavě mají zástup různých hlasů a touží je slyšet nahlas. Pro mě to byl v divadle ten nejkouzelnější okamžik – ta chvíle, kdy během

čtení herec poprvé zmizí a jeho místo zaujme jeho postava. Ten okamžik transformace mi vždy připadal jako extáze, jako rituál přepodstatnění.

„Nebo posedlost,“ namítl můj kamarád Stevie Liddell, když jsem se mu ten pocit snažila vysvětlit. „Jako bys tomu herci neoponechala svobodnou vůli. Jako by to bylo nějaké zakletí, které jsi mu ty sama způsobila.“

To mi od člověka, který jednou smíchal kokony jedovatých housenek s rulíkem při rituálu, kterým chtěl zajistit, aby jeho sok nedostal roli v regionální produkci muzikálu *Urinetown*, připadalo hodně pokrytecké. Divné bylo, že ten jeho rituál za fungoval, takže jsem mu to ani nemohla vmést do tváře.

Přesto když jsem projížděla mezi těmi rododendrony, věděla jsem, že jsem nahlas nepromluvila. Pocítila jsem záchvěv nekli-
du. To Stevieho slovo „posedlost“ mi opět připomnělo Macy-Lee Bartonovou. Nic z toho, co se stalo, nebyla moje vina, ať si říká kdo chce co chce. Občas, obvykle hodně pozdě v noci, jsem to vnímala jinak, ale sluneční světlo a kofein ty temné myšlenky vždy zažehnaly. Očima jsem sledovala cestu před sebou, odhodlaná nedopustit, aby něco splasklo tu nadouvající se radost, která v mém nitru s každým ujetým metrem zesilovala.

Je to ta hra, pomyslela jsem si, je to moje nová hra. Teď je všechno jiné. Konečně dostanu další šanci.

KAPITOLA ŠESTÁ

Na *Čarodějnici z Edmontonu* jsem narazila v létě před pandemií během víkendového pobytu u přátel v Putnam County. Celý den jsme šmejdili po garážových prodejkách a starožitnictvích a listovali starými knihami a časopisy. V polovině odpoledne jsem měla ruce celé od inkoustu a pokryté vrstvou prachu. Už jsme byli připraveni se vzdát a vrátit se domů bez úlovku, když jsme míjeli příjezdovou cestu, na které stálo několik beden krámů s cedulí ZDARMA.

„Stůj!“ vykřikla jsem.

„To jsou věci, které nikdo nechtěl,“ namítl můj kamarád Lauren. „Věř mi, Holly, tyhle krámy nechceš ani ty – je to jenom odpad.“

Ale i tak jsme zastavili. Lauren měl pravdu, bylo to samé smetí. Bezhlavé barbíny, plastové vánoční ozdoby, zavařovací sklenice bez víček. Jedna krabice byla plná zvlhlých učebnic a disket. Jen jsem ji přelétla pohledem, ale něco mě zaujalo – velký stoh papírů sešitých dohromady. Zvedla jsem ho, stránky byly suché a zažloutlé, ale stále celé.

ČARODĚJNICE Z EDMONTONU

WILLIAM ROWLEY, THOMAS DEKKER A JOHN FORD

Nejdřív jsem si myslela, že je to nějaká hodně stará diplomová práce, pečlivě sepsaná na starém psacím stroji. Ale když jsem papíry prolistovala, došlo mi, že je to scénář ke hře ze začátku sedmáctého století. Znovu jsem se podívala na jména na titulní stránce. První dvě mi nic neříkala, ale Johna Forda jsem

znala – byl to jakobínský dramatik, který se proslavil především hrou *Škoda, že byla děvka*.

Čarodějnice jsem měla ráda, a tak jsem si scénář zastrčila do kabelky, odvezla si ho do města a o pár dní později si ho přečetla.

Ráda bych řekla, že *Čarodějnice z Edmontonu* je ztracený poklad, ale je příšerná. Je to misogynní změt jakobínského melodramatu, nevtipných sprostých replik, zmařené lásky a bigamisty, který zavraždí jednu ze svých manželek, aby za tu druhou dostal větší věno.

Ale ano, taky je tam čarodějnice – stará, mrzutá, jednooká ženská zvaná Elizabeth Sawyerová, která se chce pomstít svým bezcitným sousedům. Uzavře smlouvu s ďáblem v podobě černého psa Tomasina a mstí se lidem, kteří jí ukřivdili. Ďábel ji samozřejmě zradí a ona je popravena za čarodějnictví, i když já měla dojem, že jejím hlavním zločinem bylo to, že byla stará, svobodná, chudá a ženského pohlaví.

Když jsem scénář dočetla, pustila jsem si počítač, abych si o té hře zjistila něco víc.

KAPITOLA SEDMÁ

Předpokládala jsem, že *Čarodějnice z Edmontonu* je jedno z těch neuchopitelných chaotických melodramat plných zašlé historie a uboze zastaralých žertů, jakých byla v sedmnáctém století plná jeviště. Překvapilo mě, že Elizabeth Sawyerová byla skutečná osoba, žena obviněná z čarodějnictví v oblasti dnešního severního Londýna. Prasnice její sousedky Agnes zemřela poté, co sežrala kus Elizabethina mýdla. Agnes obvinila Elizabeth, že její prasnici proklela pracím tloukem, ať už to bylo cokoli. Když Agnes o čtyři dny později zemřela, také to připsali na vrub Elizabeth. Další sousedé se přidávali s jinými obviněními, a nakonec byla jejich podezření z čarodějnictví potvrzena – podpálili její dům a Elizabeth přišla právě včas, aby ho stihla uhasit.

A chtěli-li odhalit původkyni té nepravosti, používali starobylý zvyk, jímž bylo stržení došku z její střechy a jeho zapálení, původkyně nepravosti vždy zavčasu přišla...

„Je to jako *Monty Python a Svatý Grál!*“ řekla jsem Steviemu následující den během videohovoru. Čarodějnice byly Stevieho specialitou, spolu s psychotropními rostlinami, viktoriánskými loutkovými divadly, neznámými východoevropskými horory a sociálními účty patřícími mrtvým hollywoodským hvězdičkám. „V roce 1621 ji shledali vinnou z čarodějnictví a popravili ji. Jakým způsobem tu nepíšou.“

„Nejspíš ji upálili na hranici.“ Stevie potáhl z e-cigarety. „To přitáhne větší dav. Pokračuj.“

„Tak jo. Jistý farář Henry Goodcole potom napsal o Elizabethině příběhu pamflet, aby varoval ostatní čarodějnice.“

„Jasně! Protože jinak by se ostatní čarodějnice stavěly do řady, aby se taky mohly nechat upálit.“

„Jo. A taky přidal ďábla a černého psa.“

„To je definitivně vytáhne na světlo. Doufám, že to byl mluvící pes!“

„To si piš,“ přitakala jsem a Stevie potěšeně zatleskal. „Když Elizabeth zabili, napsali o ní tuhle hru. Je to jako dnešní true crime seriály. Tenkrát měli noviny a balady o nejruznějších věcech. O mužích, kteří zavraždili své manželky a děti, o čarodějnicích... Obvykle to byly ženy obviněné z toho, že svedly něčího manžela, nebo...“

„Nebo zavinily, že farmářova stračena přestala mít mléko, nebo podobné hovadiny,“ přerušil mě Stevie. „Nezapomínej, že jsem sedmkrát viděl *Lovce čarodějnic*. Vždycky jim šlo o to, najít nějakou svobodnou ženu, obvinít ji a popravit.“

„Bingo. Každopádně, tahle hra musela být hodně úspěšná – Elizabeth Sawyerová zemřela v roce 1621, tu hru hráli o dva roky později, a nakonec ji skoro po třiceti letech, v roce 1658, vydali. Když chceš vydělat, stačí ukázat krev, vnitřnosti a sex. O čtyři sta let později pořád posloucháme podcasty o podobných věcech.“

Zamávala jsem scénářem před svým laptopem, aby ho Stevie viděl. „A navíc to má hodně chytlavý název,“ dodala jsem. Zhluboka jsem se nadechla a přečetla ho nahlas.

„*Čarodějnice z Edmontonu: Známý skutečný příběh. Sepsaný v podobě tragikomedie několika uznávanými básníky, Williamem Rowleym, Thomasem Dekkerem a Johnem Fordem. V provedení souboru Princovi služebníci, často v CockPitu v Drury-Lane, jednou i u dvora, s neobyčejným potleskem.*“

„Hmm. ‚S neobyčejným potleskem.‘“ Stevie si ťukal jedním prstem do brady. „To naznačuje *velice malé obecnstvo*, Holly. Není divu, že jsme o té hře nikdy neslyšeli.“

„Eileen Atkinsová hrála Elizabeth v roce 2014 pro Královskou shakespearovskou společnost,“ podotkla jsem. „Dostala skvělé recenze. Ta hra už tolik ne.“

„Existuje záznam toho vystoupení?“ Zavrtěla jsem hlavou a Stevie posmutněl. „Škoda. Tak proč jsi z toho tak nadšená, Holly?“

Zírala jsem na obrazovku a Stevie si znovu potáhl trávy. „Mám ráda čarodějnice,“ řekla jsem nakonec a Stevie mi ukázal palce nahoru. „A mezi Elizabeth a Tomasinem panuje zvláštní erotické napětí.“

„Tomasin je ten pes?“

„Jo. Vlastně je to ďábel, ale vzal na sebe podobu černého psa. Slibuje, že Elizabeth splní všechna přání, že zničí její nepřátele, učiní ji bohatou a tak dále, a tak dále. Ale samozřejmě ji zradí a...“

„A oni ji spálí na popel! Holly, ty přemýšlíš o tom, že to adapтуješ? Jsi do toho tak zapálená?“

Zasmál se vlastnímu vtipu, který jsem já ignorovala.

„Prostě si udělám ještě pár poznámek, ano, Stevie? Popovíme si později.“

Ale připadalo mi to jako úžasná příležitost: co kdybych ten příběh obrátila vzhůru nohama a nechala Elizabeth zvítězit? Ona a Tomasin by mohli rozdupat své nepřátele a mohla bych vyzdvihnout ostatní, stěží nastíněné ženské postavy. Skutečná Elizabeth před čtyřmi stoletími zemřela příšernou smrtí, ale možná bych jí mohla vdechnout nový život.

Na tom projektu jsem strávila skoro celé další tři roky, modernizovala jsem Elizabethin příběh a вплétala do něj současné podrobnosti a události. Studna misogynie nikdy nevyschne. Když skončil lockdown, prosila jsem Stevieho a několik dalších přátel z divadla, aby mi scénář stále znovu nahlas četli v mém bytě.

Tehdy se do toho začala vkládat i Nisa. Zamilovala se do Chilodových balad – klasické sbírky starých písní –, které zbožňovala, jako by byly její vlastní, obzvláště ty děsivé vražedné. Když slyšela, jak čteme moji hru, přesvědčila mě, že by byly dokonalým hudebním doprovodem.

„Je to vlastně ten samý zdrojový materiál,“ řekla, když jsme si poslechli další verzi *Matty Groves*.

„Jaká škoda, že nikdo nenapsal písničku o Elizabeth. Tu bychom do toho mohli zapojit taky.“

„Tak já ji napíšu! Ty vražedné balady jsou volná díla, takže je můžu pro tu hru jednoduše upravit.“

Kousla jsem se do jazyka, protože jsem si všimla, že řekla „tu hru“ ne „tvoji hru“. Měla ale pravdu, k Elizabethině příběhu se dokonale hodily. Už jsem o něm začala přemýšlet jako o *svém* příběhu, a nejen v tom smyslu, že jsem ho zmodernizovala. Mě i Elizabeth Sawyerovou nespravedlivě odsoudili. Elizabeth byla stejně jako já starší žena – bylo mi sotva čtyřicet, ale v její době byla průměrná délka života pouhých čtyřicet dva let. Fiktivní Elizabeth uzavřela smlouvu s ďáblem, aby si zajistila úspěch, ale já nemusela zacházet tak daleko.

Místo toho jsem několik let jako posedlá psala a upravovala práci, kterou teď nazývám *Čarodějná noc* a kterou jsem použila při žádostech o umělecké granty. Těch není nikdy dost, rozhodně ne pro málo známé dramatiky, ale tohle léto něco konečně cvaklo. Obdržela jsem grant na deset tisíc dolarů. Když mi ten email přišel, rozplakala jsem se. Nejen kvůli sobě, ale i kvůli Elizabeth, která se vrátila, aby mě zachránila od života, jaký jsem nechtěla žít.

Celá léta jsem byla kreativně na vodě, a konečně jsem se ocitla na pevné zemi, měla jsem prostor a mohla svou vizi a Elizabeth Sawyerovou probudit k životu.

KAPITOLA OSMÁ

Prostor – právě to jsem teď cítila, když jsem jela cestou do neznáma, pod oblohou, která vypadala jako příslib nějakého mocného, skoro nepředstavitelného objevu. *Nekonečný prostor. Nekonečné možnosti.* Z korun stromů stoupal pramínek páry a stácel se v nečitelné kaligrafii, načež se rozptyloval. Neustálé cvrlikání ptáčka mi naznačovalo něco, co jsem nedokázala úplně pochopit. Svět mi vysílal zprávu – a já měla pocit, že jí skoro rozumím.

Je to někde tam nahoře, pomyslela jsem si. Blíží se to, za chvíli to uvidím, už tam skoro jsem.

Stromy přede mnou se kolébaly a zlatočervené listí se vlnilo. Přemýšlela jsem, jak dlouho už asi jsou ty pozemky takhle upravené a jestli to tu stále vlastní ta samá rodina. Bylo neobvyklé nevidět žádné staré kamenné zídky, vstupy do sklepů ani jiné známky lidského osídlení. Někdo utratil hromadu peněz, aby tu vybudoval cestu, a přesto jsem kromě toho mobilheimu neviděla vůbec žádné obydlí.

Jako v odpovědi na mé myšlenky odhalila další zatáčka přerostlé trávníky zastíněné obrovskými starými duby a jehličnany. Jeden strom vedle cesty kdysi dávno pokáceli, takže po něm zůstal jen pařez utopený pod šarlatovými listy a bílými bobulemi škumpy jedovaté. Opatrně jsem jela dál a uvědomila si, že tam nemám co pohledávat. Trávníky vypadaly neopečovávané, ale i tak by tu někdo mohl bydlet.

Mezi stromy se nakonec přece jen vynořil rozsáhlý dům s žulovými zdmi, málo okny a verandou, která se táhla podél průčelí i obou stran. Zastavila jsem a vyhlédla přes čelní sklo. Nebyl to dům, ale sídlo. Zatímco jsem na něj zírala, měla jsem

dojem, jako by ustupovalo a opět se přibližovalo, jako vlny na pláži. Nedařilo se mi zaměřit se na jeho černé zdi.

Ale nebyly ty zdi šedé? Nebo ne, bílé, nadpozemsky zářivě bílé? Ne, vzpomněla jsem si, že tak vypadaly ty bobule škumpy. Dům byl šedý, z šedého kamene. Stejně jako brána. Že jo? Pevně jsem zavřela oči a znovu je otevřela. Rozhodně šedý. Pohlédla jsem na hodiny na palubní desce.

6:29

To nebylo možné. Zkontrolovala jsem čas, než jsem se dala tou odbočkou z hlavní silnice, a tehdy bylo 6:47. Vylovila jsem mobil a odemkla ho.

6:29

Zírala jsem na displej, dokud se číslo nezměnilo na 6:30 a pak jsem znovu zkontrolovala čas na palubní desce.

6:30

Zavrtěla jsem hlavou. Spletla jsem se o hodinu, nebo jsem se špatně podívala. To vlastně bylo dobře. Měla jsem ještě spoustu času, abych se zastavila pro croissanty a latté a vrátila se za Nisou.

Vystoupila jsem z auta a zvedla zrak k domu, který se nade mnou tyčil jako obrovský kamenný mrak. Ta budova byla na-prosto ohavná.

A mně se strašně líbila.

KAPITOLA DEVÁTÁ

V divadle se člověk občas potýká s návrhy scény, které prostě nefungují. Horizonty s pokřivenou perspektivou, neladící volbou barev, nábytkem, který neodpovídá scéně. Občas může být špatné samotné jeviště: hra pro dva, která potřebuje intimitu, utopená za nekonečnou předscénou, nebo muzikál s velkým obsazením, který se mačká v maličkém sále. Často to člověku prostě nepříjde správně – divadlo je špatně postavené, z hlediště je příšerný výhled, jeviště je tak nakloněné, až herci klopýtají.

Tu a tam ale člověku nějaký prostor prostě připadá *špatný*. Zнала jsem herce a soubory, kteří odmítali hrát na jistých místech. Jednou jsem se asistentky režiséra zeptala, proč odešla z moderní produkce *Lysistraty* v novém divadle vybudovaném ze starého londýnského pivovaru.

„Prostě mi to tam nesesedělo.“ Zachvěla se při té vzpomínce. „Bylo to špatné místo. Prostě jsem věděla, že se tam stane něco strašného.“

„A stalo?“

Rozpačitě se zasmála. „Na jevišti ne. Recenze byly vážně dobré. Vlastně skvělé. Ale nechodili na to lidi. Jako by vycítili, že je tam něco špatně. Majitelé a investoři přišli o všechno. Byla jsem ráda, že jsem odešla včas.“

Já nic podobného nikdy nezažila – až doteď. Už jen při pohledu na ten šedý dům jsem cítila vzrušení i znepokojení, jako bych měla na nose špatně nastavené brýle na virtuální realitu. Celkový styl byl viktoriánsky gotický – tři patra se strmými štíty, tesanými opěrnými pilíři, zdobenými balkony, vitrážovými okny a prostornou verandou. Napočítala jsem osm komínů, cihlových

i kamenných. Někdo do té budovy vložil pořádný balík peněz, o tom nebylo pochyb.

Nedokázala jsem přesně určit, co se mi na tom sídle nezdá. Byl samotný návrh domu špatný? Nebyl dostatečně gotický? Nebo možná při stavbě šetřili a výsledek nebyl takový, jak bylo původně zamýšleno?

Dům nebyl v nejlepším stavu, ale zdálo se, že se o něj někdo aspoň trochu stará. Jednomu komínu chybělo pár cihel. Okno v horním patře bylo popraskané. V pravém rohu stoupala žulová věžička, u paty obložená dřevem, která se začala oddělovat od hlavní stavby. Někdo ji opravil několika železnými pásy, takže ji připevnil zpět k domu, jako by k tělu přišil utrženou končetinu.

Přesto mi zevněšek domu připadal zvláště podmanivý. Je tak ošklivý, až je hezký, pomyslela jsem si, jako jeden z těch herců, jehož neobvyklé rysy by neměly být krásné, a přesto nějak jsou. Tento dům nebyl pěkný, ale viděla jsem i horší.

Na zátylku mě zaštípal studený vítr, tak jsem si z auta vytáhla bundu a oblékla si ji. Pak jsem přistoupila k hlavním dveřím. Schody byly skoro úplně zaváté napadaným listím. Okolí vjezdové brány někdo pohrabal, ale tady nahoře už dlouho nikdo nebyl.

Opatrně jsem našlapovala a vystoupala až ke dveřím: vysokým a dubovým s kovaným klepadlem uprostřed. Klepadlo bylo vyvedené v podobě mužského obličej, jehož vážný výraz si podezřívavě prohlížel všechny návštěvníky. Když jsem se pokusila otočit klikou, ani se nepohnula. Ohlédla jsem se, jestli za mnou někdo nepřišel, ale viděla jsem jen svoje staré auto, které ve stínu sídla vypadalo sklíčeně.

Šourala jsem se po verandě. Její zábradlí bylo skvrnité od plísň a prkna nesla stopy dávno zetlelého listí. Někdo tam zamáčkl cigaretu. Ten nedopalek vypadal, jako by tam ležel přinejmenším rok.

Zastavila jsem se a nahlédla přes ušpiněná okna do potemnělých pokojů. V jednom stál klavír. V jiném pár křesel zakrytých ušmudlanými květovanými přehozy. Na zdech visely

obrazy, ale ve slabém světle jsem neviděla, co na nich je. Pokoj s tmavě zelenými zdmi obsahoval kulečník a několik menších stolů na bridž. V jídelně byl dlouhý stůl a židle pro tučt lidí.

V zadní části domu se mi podařilo vyčlenit velkou modernizovanou kuchyni, v jejímž koutě ještě stál starý sporák na dřevo Glenwood. Když jsem obrátila zrak na druhou stranu, přes zábradlí verandy, naskytl se mi úchvatný výhled na vzdálené hory v jejich časně podzimní kráse.

Ucítila jsem náhlé bodnutí touhy po něčem, o čem jsem ani netušila, že to chci. Jaké by to bylo žít tady, s takovým prostorem a soukromím po desetiletích v zavšivených bytech? Mohla bych si vybrat, v jakém pokoji bych chtěla mít pracovnu. S Nisou bychom mohly pít ranní kávu na jednom z těch balkonů v patře. Pozdě odpoledne bychom sedávaly na verandě, odpočívaly s láhví vína a dívaly se, jak zapadá slunce. Dokonce bych i mohla pracovat venku. Počasí bývalo příjemné až do konce října. Dovedla jsem si představit, jak ve svetru a bezprstových rukavicích vytahuju ven stůl na laptop.

Nebylo by tu dost místa jen pro mě a Nisu. Mohli by sem přijet i Stevie a Amanda Greerová. Kromě Nisy to byli další dva herci, které jsem chtěla obsadit do své hry. Mohli bychom si tu scénář nacvičovat a pilovat ho k dokonalosti. Existovalo snad lepší místo na premiéru *Čarodějné noci* než v obrovském starém prázdném domě na venkově?

S velkým nadšením jsem pokračovala dál, dokud jsem znovu nestála před domem a nevzhlížela k té nakloněné věži. Můj počáteční odpor – pocit, že na domě je něco od podstaty špatně, jako rakovinné buňky, jež se šíří tělem léta předtím, než je někdo odhalí – se vytratil.

Odhrnula jsem si vlasy z očí. Měla jsem peníze z toho grantu a už jsem si vzala na celý semestr volno. Nisa by si mohla vzít volno od práce v kavárně. Nebude se jí chtít odkládat svá pěvecká vystoupení, ale bylo by to jen na pár týdnů. Stevie už tak převážně přespával na cizích gaučích a legendární Amanda Greerová, která teprve nedávno přijala mou nabídku na hlavní roli, si tenhle honosný dům zamiluje.